

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.460 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 juni 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat P. BURNET, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker is op 11 september 2004 België binnengekomen in het bezit van een paspoort met visum.

1.2. Op 9 november 2004 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 23 november 2004 de beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

1.4. Op 20 april 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Tegen de beslissing van 20 april 2005 diende verzoeker een verzoek tot herziening in.

1.6. Overeenkomstig artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het verzoek tot herziening omgezet in een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Bij arrest nummer 6.228 van 24 januari 2008 vernietigde de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 april 2005.

1.8. Op 19 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 16 juli 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09.11.2004 (...), geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

*Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als
familielid van een burger van de Unie:*

Uit de brief van het parket van Brussel d.d. 17.06.2008 blijkt het volgende (begin citaat):

- Meneer verklaart dat zijn onderburen een oud koppel is van Marokkaanse origine;*
- mevrouw verklaart dat de onderbuur de dochter is van de eigenaar die er ook woont met verschillende kinderen maar ze weet niet hoeveel.*
- Meneer verklaart dat zijn bovenburen de dochter van de mensen beneden is en daar samen met haar man en kinderen woont; mevrouw verklaart dat de bovenburen een koppel is van 30 jaar van Marokkaanse origine waarschijnlijk zonder kinderen.*
- Meneer verklaart dat mevrouw op 22 mei 2008 om 7 u opstond en hij omstreeks 9 u; mevrouw verklaart dat zij op deze dag omstreeks 9u30 opstond en meneer vijf minuten later; meneer verklaart dat zij nadien samen ontbeten en dat zijn vrouw op deze dag enkel een danone at als lunch en hijzelf niets; mevrouw verklaart dat haar man en zijzelf boterhammen met ei aten omstreeks 13u30.*
- Meneer verklaart dat hij dezelfde dag samen met mevrouw rond 17u naar een restaurant in Anderlecht is gegaan maar door werken een ander restaurant heeft moeten kiezen in Brussel. Mevrouw verklaart dat zij en haar man deze dag omtreeks 20u zijn vertrokken naar een restaurant in Brussel, zij spreekt niet van een restaurant in Anderlecht of van werken.*
- Meneer verklaart dat hij is gaan slapen voor zijn vrouw rond 00.30u, zijn vrouw is pas later komen slapen maar hij weet niet wanneer want hij sliep al, mevrouw verklaart dat zij en haar man op deze dag omstreeks 01u00 samen naar bed gingen.*

- Meneer verklaart dat hij en mevrouw op woensdag 21 mei 2008, twee dagen voor het verhoor, werkten; meneer weet niet wanneer mevrouw is opgestaan, normalerwijze staat zij volgens hem om 05u30 op daar zij haar werk aanvangt in Antwerpen om 08u00, meneer is om 10u00 opgestaan; mevrouw verklaart dat zij om 05.30 opstond en het huis verliet rond 06u00 en dat zij thuiskwam om 17u30.
- Meneer verklaart dat hij deze dag om 21u00 thuiskwam van zijn werk en dat mevrouw voor hem eten had klaargemaakt, dat ze samen gegeten hebben alhoewel meneer niet weet wat zijn echtgenote klaargemaakt heeft, volgens hem hebben ze samen tv gekeken en zijn ze samen gaan slapen rond 24u00; mevrouw verklaart dat zij op 21 mei II. rond 22u30 is gaan slapen en dat haar man nog niet thuis gekomen was van zijn werk.
- Meneer verklaart dat zijn werk gelegen is aan de Leopold II laan; mevrouw verklaart dat meneer rechtover hun appartement werkt.
- Meneer kan zich niet meer herinneren of zijn vrouw op zondag 18 mei is gaan werken.
- Mevrouw verklaart dat zij op zondag niet is gaan werken en dat zij de dag samen hebben doorgebracht.
- Meneer verklaart dat zijn vrouw hem reeds enkele malen vergezeld heeft toen hij voor onderzoek in verband met zijn hoofdklachten naar het ziekenhuis ging, alleen als ze er tijd voor had; mevrouw verklaart dat ze nog nooit met haar man is meegegaan naar het ziekenhuis voor onderzoek, ze weet zelfs niet in welk ziekenhuis meneer in behandeling is.
- Op alle geneeskundige voorschriften die door meneer werden voorgelegd staat zijn oud adres in Hoboken, Moretusstraat nog steeds vermeld en niet zijn huidige verblijfplaats waar hij reeds 30 maanden ingeschreven staat; mevrouw is hier echter niet van op de hoogte.
- Mevrouw kent haar burens niet, burens in een klein gebouw met maar 2 andere appartementen, burens die dan nog de huisbaas en zijn vrouw enerzijds en de dochter van de huisbaas anderzijds blijken te zijn, zij verklaart deze nog nooit gezien te hebben, wat eigenlijk wel kan verklaard worden als mevrouw niet op het adres in St. Jans Molenbeek woont, zij kon zelfs niet de exacte naam van de straat geven waar ze officieel reeds 30 maanden verblijft.
- Mevrouw is ook niet in het bezit van een sleutel van het appartement.
- Tijdens de huiszoeking met toestemming en bij navraag bij de bovenbuurvrouw en de dochter van de huisbaas verklaarden deze personen dat daar een man woonde; er was geen sprake van een vrouw.
- Meneer kent het telefoonnummer van mevrouw niet en mevrouw niet het telefoonnummer van meneer; ze kennen ook hun eigen nummers niet.
- De politiediensten concluderen dat het huwelijk tussen (A.A.) en (B.L.) niet als doel heeft het creëren van een langdurig samenleven, maar enkel als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning gekoppeld aan het statuut van echtgenoot van iemand die de Belgische nationaliteit heeft, en concluderen ook dat mevrouw wellicht niet samenwoont met meneer, maar eerder dicht bij haar werk in Antwerpen.
- Rekening houdend met alle bovenvernoemde elementen, die uw vaststellingen bevestigt, lijkt het duidelijk dat de ware reden van dit huwelijk niet is om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen maar wel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor meneer uit hoofde van zijn status als echtgenoot.
- Gelet op voornoemde elementen, meen ik dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het hier gaat om een schijnhuwelijk dat in strijd is met de Belgische internationale openbare orde.
- Bijgevolg is het huwelijk niet tegenstelbaar aan de Belgische rechtsorde en geeft mijn ambt een ongunstig advies." (einde citaat)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

Waar verzoeker vraagt om de Franse taal als proceduretaal te gebruiken, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen in de Nederlandse taal, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de billijkheid, de rechtszekerheid, het vertrouwensbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 62 en 40 en volgende van de Vreemdelingen-wet, van het (oud) artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 18, 21, 22, 23, 27 en 31 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt is tot de stelling dat hij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Europese Unie en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich ter onderbouwing van deze stelling uitsluitend baseert op een advies van het Brusselse parket waarin wordt geduïd dat het door verzoeker afgesloten huwelijk geen rechtsgevolgen kan hebben in België omdat het strijdig is met de Belgische internationale openbare orde.

Nu verzoeker de feitelijke gegevens die de basis vormen voor de bestreden beslissing zelf uitvoerig weergeeft en bespreekt in zijn verzoekschrift kan hij bezwaarlijk voorhouden dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, op dit punt miskend werd.

Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat een mogelijke leemte in de juridische overwegingen - in casu zou naar verzoeker beweert, elke motivering in rechte ontbreken - niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in casu niet blijkt. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar *“artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”*, zodat de grief van verzoeker in feite faalt. Verzoeker kon immers door lezing van de beslissing op eenvoudige wijze deze “juridische overweging” kennen en kon dus met kennis van zaken nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat het opnemen in de aanhef van de bestreden beslissing van alleen het genoemde artikel 52 als reglementaire grondslag van de bestreden beslissing de belangen van verzoeker heeft geschaad, te meer hij in een verder onderdeel van het middel aangeeft dat hij de juridische grondslag, en de consequentie daarvan op het vlak van zijn beroeps-mogelijkheden, kent. Derhalve kan de mogelijke leemte in de juridische overwegingen in casu niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.2. In een tweede onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat hij een aanvraag tot vestiging op basis van het toenmalig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Hij licht toe dat het bestuur het door hem afgesloten huwelijk heeft erkend, aangezien hij gemachtigd werd om naar België te komen met een visum gezinshereniging en hij vervolgens in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Hij stelt dat indien er niet zou voldaan zijn aan de basisvereisten die voortvloeien uit het oude artikel 44, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 - het voorleggen van een bewijs van aanverwantschap met een burger van de Europese Unie - de burgemeester of zijn gemachtigde zijn vestigingsaanvraag onontvankelijk had dienen te verklaren. Hij benadrukt dat zijn vestigingsaanvraag ten gronde onderzocht werd, dat een eerdere beslissing inzake zijn vestigingsaanvraag die vernietigd werd door de Raad geen melding maakt van het feit dat zijn huwelijk strijdig is met de Belgische internationale openbare orde en dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk heeft overgeschreven, na verificatie van de voorwaarden die voorzien zijn in de artikelen 18, 21 en 31 van het WIPR. Hij stelt dat, doordat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing neemt die strijdig is met eerdere beslissingen, niet alleen het rechtszekerheids-beginsel maar ook artikel 42quater van de Vreemdelingenwet geschonden wordt. Voorts verwijst hij naar het gegeven dat hij reeds sedert 11 september 2004 in het Rijk verblijft en zijn huwelijk niet werd ontbonden of vernietigd.

Er dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de minister op het ogenblik dat hij besliste tot de afgifte van een visum en toen er een attest van immatriculatie werd afgeleverd nog niet beschikte over de elementen waaruit hij nu afleidt dat het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een levensgemeenschap en derhalve strijdig is met de Belgische internationale openbare orde. Uit de door verzoeker aangevoerde bepalingen en rechtsbeginselen blijkt bovendien niet dat het bestuur, alvorens een beslissing ten gronde te

nemen inzake de toekenning van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, niet alsnog rekening zou mogen houden met gegevens, in casu een advies van de procureur des konings, waarover het bij het nemen van eerdere beslissingen niet beschikte. Ten overvloede moet er op gewezen worden dat niet kan ingezien worden hoe verzoeker zich zou kunnen beroepen op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet daar hij nooit werd toegelaten tot een verblijf in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie, doch slechts in afwachting van een beslissing in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten onrechte weigert om het door hem met een Belgische vrouw afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid zich baseert niet deugdelijk zijn, dient de Raad te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikel 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft, om weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijks-akte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde niet ontvankelijk is. Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. Traest, commentaar bij artikel 27 in *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. Erauw c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het beoordelen van het al dan niet bestaan van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder, binnen zijn bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, van het vroegere artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of van de artikelen 18, 21, 22, 23, 27 en 31 van het WIPR aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.1.3. Waar verzoeker in het enige middel tevens een schending aanvoert van de regels van de billijkheid, van het vertrouwensbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop betreffende beginselen en rechtsregel volgens verzoeker door de door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid werden geschonden. Dit onderdeel van het middel dient derhalve als onontvankelijk beschouwd te worden.

3.2. In ondergeschikte orde vordert verzoeker om, nu de Raad niet bevoegd is om de rechtsgeldigheid van het afgesloten huwelijk te beoordelen, de uitspraak inzake het verzoek tot nietigverklaring op te schorten in afwachting van een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg. Hij stelt dat hem anders een beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt ontnomen, evenals de schorsende werking van dit beroep zoals wettelijk voorzien door artikel 39/79 van dezelfde wet en hij het risico loopt gedwongen het grondgebied te moeten verlaten alvorens de rechtbank van eerste aanleg een uitspraak heeft gedaan over een procedure aangaande de erkenning van zijn huwelijk.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoont enige procedure bij de rechtbank van eerste aanleg te hebben ingeleid. In de veronderstelling dat verzoeker alsnog een procedure zou inleiden bij de rechtbank van eerste aanleg en deze zou oordelen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten onrechte geweigerd heeft de geldigheid van de huwelijksakte te erkennen, dan dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, gelet op deze uitspraak, hoe dan ook een nieuwe beslissing te nemen. Deze beslissing zal dan wederom vatbaar zijn voor een beroep bij de Raad. Gelet deze vaststelling, gelet op het feit dat de wetgever door te voorzien in ordeterminen een uitspraak door de Raad op korte termijn wenselijk heeft geacht en gelet op het gegeven dat verzoeker niet onmiddellijk het bevoegde rechtscollege heeft gevat en dus niet op diligente wijze heeft gereageerd, ziet de Raad geen reden om zijn beslissing op te schorten.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,   wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.